

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ СЪСЕДКИ

chitanka.info

В нашето село имаше две жени съседки. Има ги и до днес. Едната се казва стринка Райка, а на другата всички в село викаха Кера Кусуркина. И двете жени са бедни. Стринка Райка е вдовица. Тя е по-стара от Кера. Момичето ѝ слугува в града, а тя работи чуждо — и зиме, и лете.

Кера Кусуркина си има мъж, но и тя все си е сама. Мъжът ѝ цяла година се пилее по чужди места, уж все по тежки печалби, а печели само нови кръпки по потурите си. И Кера работи чуждо, та храни себе си и двете си невръстни деца — Митко и Калинка.

Дворовете и на двете жени са на долния край на селото, покрай ниския бряг на реката. Но открай време мир няма между двете къщи. Стринка Райка е добра, обичат я всички в селото, помагат ѝ. Лоша дума от устата ѝ не излиза. Но Кера — леле, майко! — само да я разсърди някой — очите му изважда. Мразеше и съседката си Райка. Колкото Райка ѝ отвърщаше с добро, толкова по-люто я кълнеше Кера Кусуркина. Учеше децата си да бият кокошките ѝ. Пролетес тайно ѝ оскубаха лука в градината.

А около Великден се случи нещо, което съвсем подлуди Кера. Някой през нощта утрепал прасето ѝ и го подхвърлил в двора ѝ. Кера пища, кълна, скуба косите си, а после нападна люто стринка Райка.

— Ти си ми убила прасето, проклетнице!

— Ка щяло мари, Керо, що думаш! Грехота е да ме бедиш!

— Ти, та ти! Знам те каква си! Преструваш се на светица, а пък все злото ми мислиш... Всичките ми злини са от тебе! Знам те, чумо!

Райка заплака и си влезе в къщи. Оттогава двете съседки не размениха блага дума.

Дойде лятото. Тръгнаха и двете жени по кърска работа. Кера приготвяше хляб, солчица и по някоя глава лук на децата и ги оставяше цели дни самички в къщи.

Една вечер децата я срещнаха и още от пътя ѝ обадиха новината: днес довели Райка от къра с кола. Разболяла се — ударило я слънцето.

— Чумата да я удари нея — отвърна Кера, — както тя умори прасето ми, болестта нея да тръшне в гроба, та мед да капне на сърцето ми!

На утрото Кера пак замина на къра, а Райка едва се довлече до вратата, върна се и пак легна. Болна беше още.

Този ден слънцето печеше на провала. Следобед откъм балкана ненадейно се показаха облаци. Скоро потъмня нататък цялото небе. Спуснаха се облаците и към полето. Духна вятър, загърмя, затреця и за няколко минути ливна страшен дъжд. Валя, валя и не спира.

Керините деца — Митко и Калинка — играеха на двора. Щом заваля, те се скриха под високия навес на къщата и оттам гледаха как целият двор се изпълва с мътна вода. Селото съвсем притъмня. След малко децата чуха страшно бучене и трясъци от близката река. По околните дворове се разнесоха викове и писъци. Из улиците тичаха като пощръктели добитъци.

А водата все се покачваше. Тя достигна първото и второто стъпало, преля навеса и потече към вратата на къщата. Децата нададоха писък. Те се притискаха едно о друго и пищяха с все сила.

В това време Райка тъкмо беше станала да види какво става навън. Пълен с вода беше и нейният двор. А откъм Керини се чуваше детски писък.

— Божичко! Керините деца трябва да са! — извика тя. — Горкичките, саминки са... Какво ли правят!

И без да премисля много, тя дръпна поли и нагази в дълбоката вода. Едвам достигна до Керината порта и викна на двете деца:

— Митко, Калинке! Не бойте се, лелини!... Ида, ще ви изведе ей сега!

Добрата жена стигна до къщата, но децата не смееха да нагазят в буйната вода. Тогава тя подложи гръб и викна на по-малкото, момченцето:

— Митко, качвай се на гръба ми и дръж ме здраво през шията, лелин!

Подире улови Калинка за ръката и ги поведе навън. Ала на улицата ги посрещна още по-буен поток. Напразно се мъчеха да вървят напред. Водата ги тикаше назад и скоро щеше да ги завлече към реката. Със сетни сили горката жена стигна до отсрещния висок плет, покачи там двете деца и нададе вик за помощ.

В това време отгоре тичаше към тях друга жена. Тя беше Кера. Като видяла бурята, захвърлила сърпа и затичала към село да прибере децата си.

Райка я забеляза.

— Тичай, Керо, по-бързо! — извика ѝ тя. — Грабвай Калинка, а пък аз ще нося Митко.

По-нататък ги посрещнаха и други хора. Помогнаха им да излязат на по-високо, пред общината.

Там Кера избърса разплаканите си очи, грабна бързо Райкината десница и я целуна.

— Како Райке, прощавай! Грешна съм пред тебе много...

Райка отдръпна кротко ръката си.

— Нищо, Керо, всички грешим.

— Не е тъй то, како Райке, виновна съм, корила съм те много пъти.

— Ех, по-млада си, Керо, затова... Добре, че най-последно го разбра ти! Човек от човека нужда има: трябва да си помагаме.

От този ден двете съседки си живееха като две родни сестри. А на Митко и Калинка стринка им Райка им беше като майка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.